ש"מ. מדלא מייתינן להכי לחי נמי הוה ליה לספוקי דלמא כשופר שנינו: **שטר שכתב לחבירו יוצא ממנו ידה.** שמכילה לפניו לביטול למימר לשמא מכרה בטופס הנהוג שאילו מכרתיה מוכרת הכתובה כיד הלוקח: **נשתי לתובות.** שמא שני שטרי כתובה היו לה [ויש] לחוש שמא מכרה אחד לוקח ובאה לחזור בה ולמחול אלו בעלה ומוכרת לו שובר המוקדם לשטרו של לוקח. תלמ ולמי ליתא לדשמואל ומתוך שבידה למחול שטר כתובה לבעלה עכשיו לא מייתינן לשמא כתבה ליתן בניסן כו': **ואיבי אמר.** מהכא לא מסייע לשמואל: **תדע דנשתי לתובות לא מייתינן.** הלכך ליכא למימר דלמא זבנתה בטופס הנהוה: **ועוד.** מי נמי זבנתה בטופס הנהוה ליתן לן למימר לשמא כתבה לשובר בניסן ולא קבלה עד תשרי דלמי נמי הכי הוה מי מטא שובר לידיה בתשרי זוכה למפרע בו מזמן מתיימתו ולא היה ממכרה שבמתיים כלום ושובר מזמן הכתוב בו טורף ואפי' לטעמיך כו': **מתני' לישגרום שום.** שמעו ב"ד נכסי לוה למלוה בחובו: **ולישגרום מוון.** שקיבל עליו לזון את בת משתו: **מיחוני.** קטנה יתומה שהשיאוה אמה ואחיה לדעתה יולאה ממנו במיאון ואינה לריכה גט אלא לומרת בפני שלשה מי לפני בפלוני בעלי וכותבין לה ב"ד שטר שמיאנה בפניהם להיות לה עדות שמותרת ליישא: **שטרי גרושין.** בגמרא מפרש: **הרי זה יחזיר.** לליכא למימר לשמא נמלך להה ב"ד לא כתבוה אלא בדבר מקויים ולפרעון נמי ליכא למימר דבשטרי שטרות לא שייך כהו פרעון כדאמרינן לעיל (ד' טז:) ואפילו למ"ד שומא הדר ליה לדפסיד לנפשיה: **מלא נחפיסה או נדלוסקמא.** שום שטר: **או שמלא סדיקי של שטרות.** ככרך או גמגורה. ובגמרא מפרש מאי חפיסה ודלוסקמא ומדיקי ומגורה: **הרי זה יחזיר.** דלמר שים בו סימן הוא כדמפרש בגמרא שהכלי סימן כשימתו הנעלים בכלי כך וכך מלאת חומש וכן סדיקי ומגורה הרי זה יחזיר דלמר שים בו סימן הוא כדמפרש בגמ': **אחד הנוח משנשמ.** אם שנשמ שטרות של לוה אחד הן שלוה משלשה בני אדם: **יחזירם.** מוקמי: **נוח.** דודאי פרעם והחזירם לו ומידו נפלו שאם מידם נפלו מי קנסו למקום אחד: **ואם שנשמ נוים הם.** שלוו מאדם אחד: **יחזירם.** המוקמי: **למוה.** שהלכך יודע שממנו נפלו: **מלא שטר בין שטרותיו ואין יודע מה טיבו.** אלמא אם הלוה הפקידו אלמו או המלוה או שמא מקצתו פרוע ומסרוהו לו להיות שליש ביניהם ושכח: **יהא מונח.** דילו ולא יחזיר לא לזה ולא לזה: **ואם יש עמהן סמפון.** מילי מילי קתני המונח בין שטרותיו שובר שנכתב על אחד משטרותיו: **יעשה מה שבסמפון.** והשטר בחזקת פרוע. ואע"פ שהיה לשובר הזה להיות מונח ביד הלוה ממילא המלוה הוא ואומר מאי תנה לי ושכח: **גמ' זה נורר לו אחד.** כשנוררין להן דיינין כותבין להן זה נורר לו את פלוני וזה נורר לו את פלוני שלא יוכלו לחזור להן: **דלמשכח בי דינא.** מקויים בהנפק והשלים המציאו אומר ממנו נפל:

חיישינן

שמע מינה איתא לדשמואל [ו]דאמר שמואל [א]המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול [ב]ואפי' יורש מוחל אביו אמר אפילו תימא ליתיה לדשמואל הכא במאי עסקינן בששטר כתובה יוצא מתחת ידה ורבא אמר אי משום שטר כתובה חיישינן לשתי כתובות ואביו אמר חדא לשתי כתובות לא חיישינן ועוד שובר בזמנו טריף אביי לטעמיה דאמר [ג]עדיו בחתומיו זכין לו: **מתני'** [ד]מצא איגרות שום ואיגרות מזון שטרי חליצה ומיאונין ושטרי בירורין [ה]וכל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר [ו]מצא בחפיסה או בדלוסקמא [ז]תכריך של שטרות או אגודה של שטרות הרי זה יחזיר וכמה אגודה של שטרות שלשה קשורין זה בזה רשב"ג [ח]אומר אחד הלוה משלשה יחזיר ללוה שלשה הלוין מן האחד יחזיר למלוה [ט]מצא שטר בין שטרותיו ואינו יודע מה טיבו יהא מונח עד שיבא אליהו אם יש עמהן [י]סמפונות יעשה מה שבסמפונות: **גמ'** [יא]מאי שטרי ברורין הכא תרגמו שטרי טענתא רבי ירמיה אמר זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד: וכל מעשה ב"ד הרי זה יחזיר: [יב]ההוא גיטא דאשתכח בי דינא דרב הונא דהוה כתיב ביה בשוירי מתא דעל רכיס נהרא אמר רב הונא חיישינן

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ש"מ איתא לדשמואל. ופ"ת ומיהוס שמא מכרה במעמד שלשתן שמיתה יכולה למחול כלמוכח פרק האיש מקדש (קדושין ד' מת. ושם ד"ה כי) גבי התקדשי לי בשטר חוב או בשלוה שיש לי ביד מחיים דקתמר בשלוה בשטר במאי פליגי בדשמואל דאמר שמואל המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו ואיבעית אימא כ"ע לית להו דשמואל ובאפי' הכי פליגי בדרב הונא דאמר במעמד שלשתן קנה ולא מסיק כ"ע לית להו דרב הונא ובאפי' סמכה דעתה פליגי כדאמר לעיל ס"מ לפיכך יכולין המוכרים לומר לו"ל לליכה עדים שמכרה במעמד שלשתן ולמה יכפרו המכירה ואי ליכא עדים נמייליהו היכי הוה לם לומרים שנתלה הבעל או שמא ס"ל כמ"ד מוכה שהשובר שקל ושם מוכה שאמר כבר פרעתי לה ס"ל כמ"ד השובר נעשה קושט המכירה ואינהו לדפסידו מגפייהו ועוד י"ל דלא תקנו מעמד שלשתן אלא בדבר שרלוי שיהא עמה בו שמא ימות ואחר גרושין וגם שמא לא תמלרם לא תקנו מעמד שלשתן וכן לריך לומר בפרק החובל (ב"ק דף פט. ושם) גבי השתא שחבלה ס) (בבבלה) לא הפסידה כתובתה ואמאי מזכין במעמד שלשתן אלא משום דלא תקנו בכתובה לדפסידים וזה אין לחוש שמא מכרה אחר גרושין מסתמא מכרה בדמים יקרים וכשיולאין הבעל שוברו שקדם היא לריכה לגלם ולא תרויה כלום ובקונטרס לא מייתינן אלא משום דלא תקנו בכתובה תחתיו בטופס הנהוה שהיא דבר מועט ואינה לריכה לגלם אלא מעט ומרווחת הרבה ומשני אימא לדשמואל ואם היתה מוחלת לבעלה לא תפרע ללקוחות אלא דבר שנתנו ותרויח הרבה ואע"ג דגבי ערב לאשה בכתובה ורולה לגרשה תנן בפרק גט פשוט (ג"ט ד' קעב.) דידור הנאה אלמא מייתינן לקונטיא אע"פ שיתחייב לפרוע הכל לערב ולכך מייתינן לקונטיא לפי שאין לו במה לגלם לו דמי להתם מפסיד הערב מיד ומייתינן לקונטיא אבל הכא אין לחוש אלא משום דאמרינן שמא לו מכרה ואפי' מכרה שמא לו יפסידו הלקוחות כי אינו מוליא ממה אלא מוב שהיה להם על הבעל יהיה להם על המלוה וגבי חייב מודה מייתינן לקונטיא לפי שיולאין מיד מן הלקוחות ועוד יש לחוש משום לקוחות אלא בתחריות שיפסידו לגמרי: **שובר בזמנו טורף.** אע"פ שמכר מכירה נמכר ללקוחות מחיקה אינו מועיל וטורף הבעל כדין וכן אמר לעיל גבי אחריות עבדים ורלה שתקנת חכמים היא שזוכה משעת מחיימה אע"פ אלא נמכר לו עד ימים רבים אחרי כן אפי' לא כן לעולם לא יוכלו העדים לחתום אלא אם כן ילאו ממכירה משום משעת מכירה כתב בניסן ולא נתן עד תשרי ומזבין ביני וביני ולעניין חיסור נרלה לפי שעבד בא על בת ישרלל קודם שבא לידו גט שחרור שפקלה ושמא גם גבי חיסור זכין לו משעת מחיימה אע"פ דלא שייך טעמא דפריעת מ"מ לא פלוג רבנן ויש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה ות"ת ומה מלינו בשטר כר"ג דאמר לעיל מפסידה כרתי גבי מתנתא ס) דחתימי עלה תרי גיסי ור"ג שבר בפרק מי שהיה נשוי (כתובות דף נד.) כתב לזה ולא מסר לו לזה ומסר לו לזה שמסר לו בתחילה קנה וי"ל דהיינו בשני שטרות שזמנן כתוב לזה שמסר לו בתחילה קנה וי"ל דהיינו בשני שטרות שזמנן כתוב בשוה ביום אחד שאין ניכר מתוכו איזהו מהם קודם לכך חוליגן בשני מפסידה אבל אין זמנן שוה בחתום קודם זכה אע"פ שהמאוחר נמסר בתחילה ובטעות דלמי בר חמא נשפרא ולבר עוקבא בפניא ומוקמיה בר חמא בידיה דרמי בר חמא משום דקדים ורב נחמן מוקמיה לרב עוקבא בנכסים משום שולא התם מיירי דלא ידעינן למי נמסר בתחילה ורב אשי סבר כמו שנכתב בתחילה לרמי מסתמא גם לו נמסר קודם ורב נחמן סבר כיון דלחינו מוכח מכח השטר שקדם אין לומר שנמסר לו בתחילה אע"ג שנכתב קודם ולכך הוה דינא שולא אבל אם הוה ידעינן למי נמסר קודם היה זוכה כיון שנמיהם כתובים ביום אחד ות"ת ומיהוס דלמא זבנה בתובה ביום שנכתב השובר להתם דלכתחילה ליכא למימר עדיו בחתומיו זכין לו וכשיולאין הבעל ולקוחות רולין לטרוף בשביל התשה וי"ל דהא ליכא למימר שתמכרם לו עדות שהרי אפילו אם יהא שובר שנכתב ביום אחד ומ"ת ומיהוס דלמא זבנה בתובה ביום שנכתב השובר להתם דלכתחילה ליכא למימר עדיו בחתומיו זכין לו וכשיולאין הבעל ולקוחות אטרוח יהא שמא שבר כמו שנכתב בתחילה לרמי מסתמא גם לו נמסר קודם ורב נחמן סבר כיון דלחינו מוכח מכח השטר שקדם אין לומר שנמסר לו בתחילה אע"ג שנכתב קודם ולכך הוה דינא שולא אבל אם הוה ידעינן למי נמסר קודם היה זוכה כיון שנמיהם כתובים ביום אחד ומ